

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-3 У. 13856/15
Дана 02.06.2017. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд у већу судија: Сузана Гудураш, председник већа, Станимирка Лаловић и др Владан Станојев, чланови већа, уз учешће судског саветника др Весне Билбија, као записничара, решавајући у управном спору по тужби тужиоца А.А. ..., ... бр. ..., кога заступа Предраг Пантелић, адвокат из Београда, Краља Милутина бр. 37, ради поништаја решења туженог МИНИСТАРСТВА ФИНАНСИЈА РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ, УПРАВЕ ЦАРИНА, Комисије за жалбе управе царина број 148-05-039-00-1026/4-2015 од 27.07.2015. године, у царинском предмету, у нејавној седници већа одржаној дана 02.06.2017. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Царинарнице Димитровград 04 број УП/І-362/15 од 26.05.2015. године, донетим у смислу члана 103. Царинског закона ("Службени гласник РС", бр. 18/2010, 111/2012), којим су измењени подаци у ЈЦИ УВ-4 број 2112 од 22.05.2011. године ЦИ Железничка станица Димитровград, у наименовању 01, у рубрици 43 и 47, утврђен је износ на име мање плаћене царине од 436.007,77 динара на име мање плаћене царине и пореза на додату вредност за робу стављену у слободан промет по предметној ЈЦИ УВ-4, с тим да је део наведеног износа у висини од 298.387,88 динара наплаћен по Решењу Царинарнице Димитровград 04 број УП/І-1780/14 од 14.05.2014. године и у висини од 137.619,89 динара по Решењу Царинарнице Димитровград 04 број УП/І-1984/14 од 16.12.2014. године, те се неће вршити поновна наплата истог износа.

У тужби поднетој Управном суду дана 02.10.2015. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа. Наводи да је нетачан навод туженог да тужилац није доставио доказе о извршеном плаћању, односно доказе који су од значаја за доказивање података о стварно плаћеној цени увезене робе. Истиче да тужени констатује да није било могуће утврдити царинску вредност увезене робе, применом методе трансакцијске вредности увезене робе и да самовољно, без икаквог законског основа, врши примену методе царинског вредновања робе по принципу трансакцијске вредности истоветне робе и на тај начин, без омогућавања тужиоцу да достави доказе о стварној вредности увезене робе, утврђује наводну вредност и тиме даје основ за покретање друге фазе. Сматра да је чињенично стање утврђено од стране Одсека за

накнадну контролу нетачно и да не одговара постојећим доказима у спису, те да представља грубу злоупотребу овлашћења и повреду права тужиоца. Истиче да ће увозници бити дестимулисани да обезбеђују повољнију набавну цену за одређене артикле, јер ће, имати у виду став туженог, бити примењен метод царинског вредновања робе, по принципу трансакцијске вредности истоветне робе. Предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао у свему код разлога изнетих у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Након разматрања списка предмета, навода тужбе и одговора на тужбу, Управни суд је оценио да тужба није основана.

По оцени Управног суда, оспорено решење је у свему правилно и на закону засновано.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је на име тужиоца, по ЈЦИ УВ-4 број 2112 од 22.05.2012. године ЦИ Железничка станица Димитровград, стављена у слободан промет роба назива базно уље SN 500, у количини 68.640,00 динара, бруто тежине 66.950,00 кг, увезена из Ирана, у вредности од 44.550,00 USD, на паритету испоруке CIF Београд. У поступку накнадне контроле, Тим за накнадну контролу је, поступајући по налогу за обављање накнадне контроле Одсека за накнадну контролу Београд, број 148-08-038-02-67/2014 од 12.02.2014. године, дана 21.02.2014. године, у смислу члана 103. Царинског закона, уз присуство одговорног лица тужиоца, започео накнадну контролу о правилности и спроведеног поступка утврђивања царинске вредности по таксативно набројаним декларацијама, за робу базно уље SN500 и SN650, земља порекла ... од испоручиоца Б.Б., фабрика "В.В.", Централа ..., Том приликом је Управа царина утврдила да пријављена вредност по предметној декларацији није прихватљива за утврђивање царинске вредности, у смислу члана 39. Царинског закона, са којих разлога је царинска вредност утврђена применом члана 40. истог закона, на основу трансакцијске цене истоветне робе продате ради извоза у Републику Србију и извезене у исто или приближно исто време када и предметна роба, а на основу података из фактуре број 90/1736 од 10.09.2011. године, приложене уз ЈЦИ УВ-4 број 42072/13512 од 24.09.2011. године, по којој је стављено у слободан промет по 110 буради Базног уља SN500, иранског порекла, продатог од стране истог иранског продавца "Б.Б." из ..., на основу трансакцијске цене од 195,00 USD/ по бурету, на истом комерцијалном нивоу, на паритету CIF "В.В.". О накнадној контроли је сачињен Записник број 148-08-38-02-67/4/2014 од 26.03.2014. године, којим је утврђен износ мање плаћеног царинског дуга по предметној декларацији, а све након увида у достављену документацију тужиоца и то: уговора са ино добављачима, налога за плаћање и свифтова који гласе на име добављача другачијег назива од оног наведеног у декларацијама, изјаву од 27.02.2014. године, фактуре и товарне листове поднете уз декларације, као и анализом презентоване документације и података из Информационог система Управе царина. Наведени записник тужиоцу је достављен на изјашњење, а по писменим примедбама тужиоца, Комисија за накнадну контролу, је нашла да нису од утицаја за одлучивање, да би потом у поступку одлучивања по жалби тужиоца, Комисија за жалбе Управа царина размотрила све списе предмета и прибавила мишљење стручне службе Управе царина – Одељења за царинску вредност, акт број 148-07-039-00-1093/3-2014 од 30.07.2014. године. Комисија је нашла да је као доказ о стварно плаћеној цени предметне робе, тужилац приложио фактуре иранске фирме "Б.Б." број ..., ... и ... од 12.04.2011. године, којим је за робу описану као "Г.Г." SN 500, упаковану у 330 металних буради од по 208 литара, фактурисан укупан износ од 44.550 USD (135 USD/по бурету). Утврђено је и да поднете фактуре садрже и назив банке

(Д.Д.) и број рачуна те банке, али не и рок плаћања, да податак наведен на фактурама на паритету испоруке (СIF Србија), није у складу са правилима Incoterms 2010, у којима је прописано да правилно коришћење паритета подразумева уношење именоване луке одредишта, а не земље испоруке. Према истим правилима паритет СIF Custom, се користи само за поморски транспорт и транспорт у унутрашњим пловним путевима. У донетој одлуци је указано да се у списима предмета 148-07-039-00-1093/3-2014 налази Уговор број 7/2011 од 14.04.2011. године, закључен између "Б.Б." из ..., тужиоца и "Б.Б." из Утврђено је да се поднетим Уговором регулишу обавезе плаћања робе по рачунима 90/1390 и 1391 од 05.04.2011. године, који су поднети уз царинске декларације 13021/1341 и 1301/1362, а које треба извршити на рачун "Б.Б." из Указано је на одредбу члана 2. наведеног Уговора, да се ради о износу за уплату од 20.900 USD, а у члану 3. поред износа од 20.900 USD, стоји и износ од 10.450 USD. На основу изнетог је утврђено да се поднети уговор не односи ни на ЛЦИ 10009, ни на предметни ЛЦИ, а не може се довести у везу са описом робе који је наведен у декларацијама и рачунима на које се позива, јер је према уговору реч о базном уљу SN500, а према поднетим декларацијама и фактурама о базном уљу SN650. Због утврђених несагласности у виду чињенице да се у списима предмета не налазе докази о извршеном плаћању по поднетим фактурама, односно да тужилац и поред захтева Тима за накнадну контролу, није доставио документацију која је од значаја за доказивање података о стварно плаћеној цени предметне робе, као и да постојећа сумња царинарнице није отклоњена, у смислу члана 131. Уредбе о царински дозвољеном поступању с робом, царина је становишта да Тим за накнадну контролу није био дужан да царинску вредност утврди применом одредбе члана 39. Царинског закона, већ је с правом оспорио пријављену цену као трансакцијску, односно стварну плаћену цену за предметну робу и приступио утврђивању царинске вредности за исту имајући у виду хијерархијски редослед у примени метода утврђивања царинске вредности прописане чланом 40. - 45. Царинског закона. Међутим, ценећи пријављени паритет испоруке у предметној ЛЦИ, као и чињеницу да је према подацима из ЛЦИ 42072/13512 на које се царинарница позвала, реч о паритету СIF "В.В.", да су у рубрици 44 те декларације под шифром V 31, исказани трошкови допреме, закључено је да царинарница треба да изврши одговарајуће усклађивање по том основу, са којих разлога је Комисија за жалбе Управе царина донела решење 148-04-039-00-1093/4-2014 од 04.08.2014. године и поништила решење Царинарнице бр. УП/И-1780/14 од 14.05.2014. године, предмет вратила на поновни поступак и одлуку, а у извршењу ове одлуке, Комисија је записником број 148-08-038-02-67/30/2014 од 30.09.2014. године утврдила исправне царинске вредности за предметну робу, као и исказане трошкове допреме робе. Записник је достављен тужиоцу ради изјашњења. Након што је тужилац доставио примедбе, сви списи предмета су прослеђени царинарници ради доношења одлуке у поступку извршења решења Комисије за жалбе Управе царина од 04.08.2014. године. У поновном поступку Царинарница је донела решење 04 број УП/И-1984/14 од 16.12.2014. године, којим је поништила решење Царинарнице 04 број УП/И-1780/14 од 14.05.2014. године, и изменила податке у ЛЦИ, да би затим у поступку по жалби против наведеног решења Царинарнице Комисија за жалбе Управе царина размотрила све списе предмета, прибавила мишљење стручне службе Управе царина Одељења за царинску вредност у акту број 148-08-039-00-2145/3/2014 од 23.01.2015. године и утврдила да је увидом у документацију која је била приложена у поступку царинења и документацију коју је Тим за накнадну контролу користио у поступку накнадне контроле, приликом утврђивања царинске вредности по предметној ЛЦИ, претходно дато мишљење тог одељења којим је указано на очигледну неусаглашеност поднете документације и значај чињенице, да и поред захтева упућеног жалиоцу од стране Тима да достави доказе о стварно плаћеној цени предметне робе, жалилац исте није доставио. Наводе се разлози због чега се сматра да је царинарница правилано приступила утврђивању царинске вредности на основу података из фактуре број

90/1736 од 10.09.2011. године, поднете уз ЈЦИ УВ-4 број 42072/13512.

Како је комисија за жалбе Управе царина решењем број 148-05-039-00-1093/4-2014 од 04.08.2014. године, поништила решење Царинарнице 04 број УП/И-1780/14 од 14.05.2014. године и предмет вратила на поновни поступак и одлуку, придржавајући се примедби из решења Комисије број 148-05-039-00-547/2-2015 од 24.04.2015. године, Царинарница је донела решење којим су измењени подаци у ЈЦИ УВ-4 број 2112 од 22.05.2011. године, ЦИ Железничка станица Димитровград, наименовања 01, рубрике 43 и 47, утврђен је износ мање плаћене царине и пореза на додату вредност у износу од 436.007,77 динара, с тим што је царинарница утврдила да је износ од 298.387,88 динара наплаћен по решењу царинарнице 04 број УП/И-1780/14 од 14.05.2014. године, а да је износ од 137.619,89 динара наплаћен по решењу Царинарнице 04 број УП/И-1984/14 од 16.12.2014. године, те да се оспореним решењем неће вршити наплата. У поступку по жалби против оспореног решења, Комисија за жалбе управе царина је разматрала целокупне списе и ценећи мишљење стручне службе Управе царина, Одељење за царинску вредност изнето у акту број 148-08-039-00-1093/3/2014 од 30.07.2014. године и број 148-08-039-00-2145/3/2014 од 23.01.2015. године, којим је указано на очигледну неусаглашеност поднете документације и значај чињенице да и поред захтева упућеног жалиоцу од стране тима за накнадну контролу да достави доказе о стварно плаћеној цени предметне робе, жалилац исте није доставио, то је констатовано, да је Тим за накнадну контролу с правом утврдио да нису испуњени услови из члана 39. Царинског закона, јер тужилац није доказао да пријављена цена представља трансакцијску односно стварно плаћену цену за предметну робу, због чега се с правом приступило утврђивању царинске вредности имајући у виду хијерархијски редослед у примени метода утврђивања царинске вредности прописаних члановима 40. - 45. Царинског закона. Царинска вредност је утврђена на основу података из фактуре број 90/1736 од 10.09.2011. године, поднете у ЈЦИ УВ-4 број 42072/13512 и да је цену од 195,00 USD/по бурету на паритету CIF "В.В.", на име трошкова допреме, пропорционално маси превезене робе увећала за сразмеран део трошкова превоза на релацији "В.В." - граница Републике Србије, при чему је имала податке из фактуре за превоз број 4080 од 14.10.2011. године, која је поднета уз ЈЦИ УВ-4 број 42072/13512, Комисија за жалбе је нашла да је царинска вредност предметне робе оспореним решењем правилно утврђена, а с тим у вези извршена измена одређених рубрика у предметној ЈЦИ УВ-4 и правилно утврђени износи на име мање плаћене царине и пореза на додату вредност, који неће бити наплаћен, јер је износ наплаћен по решењима царинарнице од 14.05.2014. године и 16.12.2014. године. При доношењу ове одлуке, Комисије за жалбе је ценила наводе жалбе, доказе поднете уз жалбу и то Уговор број 7/2011 од 14.04.2011. године и изјаву "Ђ.Ђ." од 10.04.2014. године и дала детаљно образложење због чега исте није прихватила као релевантне приликом утврђивања царинске обавезе.

Одредбом члана 103. став 1. Царинског закона ("Службени гласник РС", бр. 18/2010, 111/2012) прописано је да царински орган може, по службеној дужности или на захтев декларанта, изменити или допунити декларацију након што је роба пуштена декларанту, а ставом 5. истог члана је прописано да, ако се накнадном контролом декларације или накнадном контролом царинења утврди да су прописи који се односе на одређени царински поступак примењени на основу нетачних или непотпуних података, царински орган, у складу са царинским и другим прописима, предузима неопходне мере и доноси одговарајуће одлуке да се неправилности исправе и правно стање усклади са новоутврђеним околностима.

Царинским законом прописано је више метода царинског вредновања робе, а то су: 1. трансакцијска вредност увезене робе (члан 39. Царинског закона), 2. трансакцијска вредност истоветне робе (члан 40. Царинског закона), 3. трансакцијска

вредност сличне робе (члан 41. Царинског закона), 4. други начини утврђивања царинске вредности (члан 42. Царинског закона) и 5. метод дедукције (члан 43. Царинског закона). Наведени методи прописани су по хијерархијском редоследу примене, што значи, ако се царинска вредност увезене робе не може утврдити применом првог метода, приступиће се утврђивању на основу следећих, све док се не дође до правог одговарајућег метода на основу којег је могуће утврдити царинску вредност.

Имајући у виду утврђене чињенице и цитиране законске одредбе, по оцени Управног суда, правилан је закључак туженог органа да је првостепени орган правилно изменио податке у предметној ЛЦИ УВ-4 од 22.05.2011. године и правилно обавезао тужиоца на уплату износа од 436.077,77 динара на име мање плаћене царине и пореза на додатну вредност. Ово стога што због нетачно пријављеног податка у декларацији о вредности робе, није правилно спроведен поступак стављања робе у слободан промет и обрачун и наплата царинског дуга. Тужилац није доставио доказе о извршеном плаћању по поднетој фактури, односно није доставио документацију која је од значаја за доказивање података о стварно плаћеној цени предметне робе, из којих разлога је првостепени орган правилном применом члана 40. Царинског закона, на основу трансакцијске цене истоветне робе продате ради извоза у Републику Србију и извезене у исто или приближно исто време када и предметна роба, утврдио царинску вредност спорне робе.

Тужени орган је ценио наводе жалбе, које тужилац понавља и у тужби и за исте дао јасне и образложене разлоге, које у свему као правилне прихвата и овај суд.

Суд је ценио наводе тужбе, али имајући у виду изнето, налази да су исти без утицаја на другачије одлучивање у овој управној ствари. Тужилац није навео ниједну нову околност, нити пружио нови доказ који није цењен у спроведеном управном поступку, а који би могао да буде од утицаја на другачију одлуку.

Суд је решио управни спор без одржавања усмене расправе, ценећи да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, с обзиром да је чињенично стање утврђено у управном поступку довољно за доношење одлуке, у смислу одредбе члана 33. став 2. и 3. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09).

На основу изнетог, ценећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 02.06.2017. године, III-3 У. 13856/15

Записничар
др Весна Билбија, с.р.

Председник већа-судија
Сузана Гудураш, с.р.

ПТ

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић